

ἩΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἐνδέκατος

Συνδρομητικῆσι : Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἐν ταῖς ἱπαρχίαις φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἔτησιαι. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6

28 Ἰουνίου 1881

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΟΥΛΙΩΤΙΚῆ

Ὅτε ἐν ἔτει 1800 ὁ Ἀλῆ πασᾶς ἐπολέμει πεισματωδῶς τὸ Σούλιον, ἀπελπισθεὶς τοῦ νὰ καθυποτάξῃ τοὺς ἡρωϊκοὺς ἔχθρους του διὰ τῶν ὤπλων, προσέφυγε κατὰ τὸ σῆνηθες αὐτῷ εἰς τὴν πανουργίαν, ἀποπειραθεὶς, ἀλλὰ μάττην, δωροδοκίαν πρὸς τινὰς τῶν ἐξοχωτέρων ὄπλαρχηγῶν. Ὁ Τσημας Ζέρβας, εἰς ὃν προσήνεγκεν ὀκτακόσια πουργία καὶ τὰς ὑψίστας ἐν Ἰωαννίνοις τιμὰς ἀντὶ τῆς προδοσίας τῶν πατριωτῶν αὐτοῦ, ἐπέσειλεν αὐτῷ τὰ ἑξῆς:

»Βεζύρη Ἀλῆ Πασᾶ,

«Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀγάπην ποῦ ἔχεις γιὰτ' ἐμένα· μόν' τὰ πουργιά σου ποῦ μοῦ γράφεις μὲ τὸ Μπέτσο νὰ μοῦ τὰ στείλῃς, νὰ μὴ μοῦ τὰ στείλῃς, γιατί δὲν ξέρω νὰ τὰ μετρήσω καὶ δὲν ξέρω τί νὰ τὰ κάνω· μόν' καὶ ἂν ἤξερα, πάλι δὲν ἤμουν εὐχαριστημένος νὰ σοῦ δίνω οὔτε ἓνα λιθάρη ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς πατρίδος μου, καὶ ὄχι νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Σούλι διὰ τὰ πουργιά σου, καθὼς ὅπου φαντάζεσαι. Τιμαὶς καὶ δόξαις ποῦ μοῦ ὑπόσχουσαι νὰ μοῦ δίνῃς δὲν μοῦ χρειάζονται, γιατί εἰς ἐμένα πλοῦτος, δόξαις καὶ τιμαὶς εἶνε τὰ ἄρματά μου, ὅπου μὲ ἐκεῖνα φυλάω τὴν πατρίδα μου, τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ τὰ παιδιὰ μου, καὶ τιμῶ καὶ τ' ὄνομα τοῦ Σουλιώτου καὶ ἀποθανατίζω καὶ τὸ ἰδικόν μου ὄνομα.

ΤΣΗΜΑΣ ΖΕΡΒΑΣ».

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ι. Ρουφφίνη. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνέχεια· ἰδί σελ. 387.

II'

Ἐπὶ τῆς λέμβου.

Μετὰ μεσημβρίαν τινὰ περιεπάτει ἡ Λουκία ὡς συνήθως ἐν τῷ κήπῳ, στηρίζουσα τὸν βραχίονα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πατρὸς τῆς. Ὁ Ἀντώνιος, ὅστις προηγείτο αὐτῶν ὀλίγα βήματα, ἔσυρε τὸν μάνδαλον τῆς μικρᾶς θύρας, ἥτις ἔφερεν εἰς τὴν ἀκτὴν, καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς διὰ μικρᾶς κατωφερείας μέχρι τοῦ αἰγιάλου. Ἡ ἀτραπὸς, ὀμαλὴ καὶ ἐπιμελῶς καθαρισμένη ὡς κήπου δεινροστομίας (ὁ Βαττίστας φαίνεται εἶχ' ἕως πῶς συντελέσει εἰς τοῦτο), ἐφρόσσετο ἐκατέρωθεν δι' ἀπείρων κιντρίων, λευκῶν καὶ ῥοδινῶν ἀνθῶν, ἅτινα ἐφύοντο ἀπὸ τῆς ἀρχιμητρᾶς ἄμμου ζωηρὰ καὶ δροσώ-

δη, ὡς ἂν εἶχον φυτευθῆ ἐπὶ τοῦ λιπαρωτέρου ἐδάφους.

Ἡ Λουκία τοσοῦτον ἀπλήστως ἐθεώρει, ἐθαύμαζε καὶ ἔδρεπεν αὐτὰ, προσέχουσα συνάμα εἰς τὰς ἐξηγήσεις τοῦ Ἀντωνίου περὶ τοῦ ἰδιαίτερου ἐκείνου εἶδους τῶν θαλασσίων φυτῶν, ὥστε δὲν παρετήρησε τὸν Βαττίσταν, ὅστις, μετὰ τινος ἄλλου ἴστατο πλησίον λέμβου, σκεπομένης ὑπὸ ποικιλοχρόου σκηνώματος. Ἡ νεαρὰ κόρη δὲν εἶδε τὸ ἀνάτιον, οὔτινος ἢ πρῶρα ἐδυθίζετο ἤδη ἐντὸς τῶν ὑδάτων, οὐδὲ τοὺς παρ' αὐτῆ ἴσταμένους, εἰμῆ ὅτε προσήγγισεν.

— ὦ! τί ὠραία λέμβος! ἀνεφώνησε.

— Καὶ αὐτὴ καὶ τὸ πλήρωμα εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς σας, τῆ εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, ἂν ἔχετε διάθεσιν νὰ τὰ μεταχειρισθῆτε.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησε περιχαρῆς ἡ Λουκία. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ κάμω ἓνα μικρὸν περίπατον ἐπὶ τῆς ὠραίας αὐτῆς καὶ μαγευτικῆς θαλάσσης! Συμφωνεῖς, πατέρα, αἶ; — Ἀλλὰ, προσέθηκε μετὰ τινος δειλίας, εἶνε φρόνιμον νὰ τὸ κάμῃ κανεὶς μὲ δύο μόνον ναύτας;

— Θὰ ἦσθε τόσο ἀσφαλῆς, ὅσον καὶ εἰς τὸν ἐξώστην σας, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος. Ὁ Βαττίστας εἶνε λεμβούχος ἐπιτηδειότατος, γνωρίζει νὰ διαχειρίζεται λαμπρὰ καὶ τὸ ἴστιον καὶ τὰ κωπία. Οἱ συμπατριῶται τοῦ Κολόμβου ἀναγνωρίζονται ὡς τέλειοι ναυτικοὶ καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἄγγλων. Νοήμων κυβέρνησις, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνιος, δίδων τὴν χεὶρά του εἰς τὴν Λουκίαν, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν λέμβον, θὰ ἔκαμνε θαύματα μὲ τοιαῦτα στοιχεῖα, ἀλλὰ . . .

Καὶ συνεπλήρωσε τὴν φράσιν του στενάζων καὶ ὑψῶν τοὺς ὄμους.

— Ἐλάτε, εἶπεν ἡ Λουκία, θεωροῦσα τὸν ἱατρὸν, δὲν ἤλθαμεν ἐδῶ διὰ νὰ διμυλήσωμεν περὶ κυβερνήσεων καὶ πολιτικῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ διασκεδάσωμεν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνέλειον τοσαύτην συγχρόνως γυναικείαν ἀγαθότητα καὶ παιδικὴν χαρὰν, ὥστε ὁ ἴταλὸς δὲν ἐπειραχθῆ ὑπὸ τῆς γενομένης αὐτῷ παρατηρήσεως. Ἡ Λουκία δὲν ἤθελε ν' ἀκούῃ ὀμιλοῦντα τὸν Ἀντώνιον κατὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ τόπου του εἰμῆ μόνον ὅτε δὲν παρίστατο ὁ Σὶρ Ἰωάννης.

Ἡ θάλασσα οὐδεμίαν εἶχε ρυτίδα. Εὐρεῖται δὲ μόνον γαλακτώδεις ζῶναι, ἄλλαι κατ' εὐθείαν